

လာ်တၢ်ဒၢးလံု
မုၢ်တၢ်တြီၣ်မုၢ်ပျဲးတၢ်မုၢ်

(၁)

နေရောင်ခြည်သည် တံခါးမကြီးမှ တစ်ဆင့် အိမ်အတွင်းပိုင်းသို့ လျော့တိလျော့ရဲ့ ဖြာကျနေသည်။ ခပ်ကျဲကျဲ အလင်းပြောက်များ အောက်တွင် အဝါရောင် စကြာလေးများ သည် ငွားစွင့်သော နေကြာပန်းများ သဖွယ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မတ်မတ်ရပ်နေလေသည်။ မိုးသားထု အိပဲ့ညွတ်ကျ လာပြီး တစ်ခဏလေးလေမှုန်ကျသွားသည့်အခိုက်တွင် ပြတင်းတံခါးဘောင်ပေါ်က ထိုစကြာလေးများ သည် လေနှင့်အတူ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားခဲ့ကြသည်။ အဝေးကို လိမ့်လည်ပြေးထွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာတည်းမှာ သာ လှည့်လည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တွန်းကန်ရုန်းကြွ လှုပ်ရှားသော အဆိုပါလေထု ငြိမ်သက်သွားသောအခါ စကြာလေးလည်း တစ်ဖန် ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။

စိမ့်သည် စကြာလေးများ လည်နေစဉ်ကလည်း မမှ ဝတ်မသုန် ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ။ ဟော ... စကြာလေးများ ရပ်သွားသည့်အချိန်မှာ လည်း လွင့်ကျနေသော စိတ်အလျဉ်သည် သည် စကြာလေးများ ဆီသို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်လာချေပြန်သည်။ ။

သို့ဆိုလျှင် စကြာလေးတွေကိုမှ မကြည့်လျှင် သူ ဘာကို ကြည့်ရမည်နည်း။

ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ကျက်သရေရှိစွာ ကြော့ရှင်းတင့်ရွှန်းနေသော ဒေါက်

တာ ယမုန်တို့ ညီအစ်မတစ်တွေ၏ နံရံပေါ်က ဓာတ်ပုံကိုလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အစိမ်းနုရောင် သစ်ရွက် အနွယ်အခက်တွေနှင့် ပြတင်းတံခါး ခန်းဆီးစကိုလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အခန်းထဲမှာ ရှိသည့် ကြိမ်ကုလားထိုင်များကို ရေတွက်ရင်းလား၊ ဒါမှ မဟုတ် အနားက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်များကို လှန်လှော့ရင်းလား။

ဂျာနယ်များ တဲ့ ။

စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသော စာစောင်များ ထဲက အပေါ်ဆုံးက ဂျာနယ်ကို မသိမသာ စွေကြည့်လိုက်သည် ။ အစောက စိမ့်လှန်ထားခဲ့သည့် စာမျက်နှာကို အတိုင်းသား ပြန်တွေ့ရသည် ။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းအကြည့်ကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်သော်လည်း ကပ်ငြိခိုတွဲပါလာသော အာရုံကို ချက်ချင်းမဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ ရင်ခုန်သံတို့ ကဆုန်ပေါက်ကုန်၏။ စည်းချက်လွဲကုန်သော အသက်ရှူသံကို တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး စိတ်မှတ်နှင့် ရေတွက်ရင်း အရှိန်လျှော့ချရန် တတ်အားသမျှ ကြိုးပမ်းရပြန်သည် ။

နွေလယ်စာစားပြီးနောက် ယမုန်အိမ်သို့ ကူးလာစဉ်က စိမ့်၏ စိတ်နှင့် ခန္ဓာမှာ ပုံမှန်အနေအထား ရှိသေးသည် ၊ ထူးထူးပပ ဝေဒနာ မပြသေး။ ပုံမှန်ဟု ဆိုခြင်းမှာ အခုလို အသက်ရှူမြန်ခြင်းမျိုး၊ ချက်အောက်နားဆီက တစ်ချက် တစ်ချက် နာကျင်ရတာမျိုး မဖြစ်သေးဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဆရာဝန်ဆီကို လာပြရမှ တော့ သည် လူဟာ လူနာဆိုတာ အထူးဇာချဲ့ပြစရာမလို။ သို့ပေမဲ့ ယခုထက်ထိ ယမုန်သည် သမုဒ္ဒရာရေပြင်အပေါ်သို့ ထိုးထွက်နေသော ရေခဲတောင်၏ ထိပ်ဖျားကိုသာ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသေးသည် ။ ရေပြင်အောက်က ရေခဲထုနှင့် တူညီသော အေးကျဉ်မာခဲနေသည့် စိမ့်၏ ဝေဒနာကို မမြင်နိုင်သေးပေ။

စိမ့်ကရော သူ့ဝေဒနာအကြောင်း ဘယ်လိုများ စကားစရမည်နည်း။

ယမုန့် အနားသို့ ရောက်လျှင်၊ ယမုန့်က သူ့ကို စမ်းသပ်လိုက်လျှင်၊ အပြုံးချိုချိုနှင့် "နေသာရဲ့ လား စိမ့်" ဟု မေးလိုက်လျှင်၊ စိမ့်က ယမုန့်လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး "စိမ့်လေ ..." ဟု အစချီကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်လျှင် ယမုန့်သည် စိမ့် မြင်ကွင်းကနေ ပျောက်သွားတတ်သည်။ ။

ယမုန့်မျက်နှာသည် ဘွားဘွားဖြစ်သွားသည်။ ။ ယမုန့်သည် အမေဖြစ်သွားသည်။ ။ ယမုန့်ဘေးမှာ လင်းသာ ရပ်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ဘာကြီးနှင့် အန်တီသီသီတို့ သားအမိတစ်တွေ။

အိပ်နေရင်း စကားပြောရန် ကြိုးစားနေရသလိုမျိုး စိမ့် အသံတို့ သည် ဝီဝီသသ ထွက်ခွင့်မရ။ အသံထွက်လိုက်မိသည် နှင့် အိပ်ပျော်နေသော ပုံရိပ်တို့ ရုန်းကြွလာသည်။ ။ စိမ့် လန့်နိုးရသည်။ ။ ပြီးမှ ယမုန့်ရှေ့ကို ရောက်နေမှန်း သတိရသည်။ ။

သို့နှင့် "စိမ့်လေ သိပ်နေမကောင်းပေမဲ့ သက်သာအောင် နေပါတယ်" ဟူသော စကားကို လျှောချရသည်။ ။

အခုလည်း ရှေ့နှစ်ပတ်လောက်နေလျှင် ရက်ရှည်ခရီးဝေးတစ်ခု သွားရမည်မို့ မသွားခင်လေး ယမုန့်ဆီ ရောက်ရပြန်သည်။ ။ ယမုန့်သည် သူ့ထံကို ရောက်လာသည့် စိမ့်လှယဉ်ဆိုသော အမျိုးသမီး ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးကို သန္ဓေသား ပျက်ကျထားသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသော သာမန်ဝေဒနာသည် ဟု သာ မြင်ပါလိမ့်မည်။

"သိပ်မတွေးပါနဲ့ စိမ့်ရယ်၊ အရမ်း စိတ်လှုပ်ရှားနေရင် ပုံဆွဲလေ၊ ပန်းချီဆွဲတာဟာ စိတ်ရဲ့ ထွက်ပေါက်ပဲ မဟုတ်လား" ဟု ရံဖန်ရံခါ နှစ်သိမ့်တတ်သည်။ ။

စိမ့်က မတုန်မလှုပ် ခပ်မဆိတ်နေလျှင်တော့ "စိမ့်က သိပ်ငြိမ်လွန်း တာပဲကွယ်" ဟု သာ မယုတ်မလွန်ဆိုပြီး မသိမသာ အကဲခတ်နေတတ် သည် ။

"မမယမုန်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား၊ စိမ့် ဘာတွေ ခံစားနေရသလဲ၊ သွန်ချလိုက်စမ်း" ဆိုသလိုမျိုးတော့ မည်သည့်အခါတုန်းကမျှ တည့်တည့်ကြီး မဆိုတတ်။

"စိမ့်ရော ဒီနေ့ ဘာစားခဲ့လဲ" ၊ "ဪ... စိမ့်က ခံသီးထောင်းကို ကြို တ်တယ်လား၊ ရွာမှာ တုန်းက စားခဲ့ဖူးတာလား၊ မမယမုန် တစ်ခါမှ မ စားဖူးဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ ပြောပြပါဦး"

"ဒါဖြင့် စိမ့် ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ ရွာက သိပ်သာယာတာပဲနော်၊ တောတောင်က စိတ်ကြည်လင်စေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲနေမှာ ၊ စိမ့်ရော ငယ်ငယ်က တောထဲမှာ မဆော့ဘူးလား၊ မပျော်ဘူးလား"

သည် လိုမေးခွန်းများ ဖြင့်သာ ယမုန်က ဟိုအကြောင်း သည် အကြောင်း ပြောရင်းဆိုရင်း စိမ့်၏ နက်ရှိုင်းသော စိတ်သန္တာန်ကို ပုံဖော် ရန် ကြိုးစားသည် ။

စိမ့်ကတော့ ငယ်ဘဝအကြောင်း စကားစပ်မိရင်း ပြောပြဖြစ်လျှင် တောင် လင်းသာနှင့် ပတ်သက်သည့်အပိုင်း၊ ကျော်ကျော်အကြောင်းနှင့် ထူးထူးအကြောင်းကို ချန်ထားတတ်မြဲ။ သည် လိုနှင့် ဒဏ်ရာသည် မြဲ လျက်သာ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ခဲကျစ်နေခဲ့သည် ။

ဝေဒနာရေသောက်မြစ် ပြန့်ကားတိုးဝင်လေလေ စိတ်အား၊ လူအား ချည့်နဲ့ လေလေ ဖြစ်သည် ။ စိမ့်၏ ခန္ဓာကိုယ်လည်း လုံးပါး ပါးခဲ့ချေပြီ။ အသားအရေမွဲခြောက်ခြောက်၊ ဆံပင်ပါးပါး၊ တင်ပြားပြား၊ လူပိန်ပိန်၊

မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် စိမ့်သည် ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းမချောတစ်ဦး
မဟုတ်ခဲ့၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်မလာခဲ့။ အကျည်းတန်ပြီး လူရာမဝင်သူသာ။

လောကကို ရင်ဆိုင်ရန် ခွန်အားဆိုသည် မှာ စိမ့်နှင့် အလွန်စိမ်း
သော ဝေါဟာရဖြစ်သည် ။

ယမုန့်ဆီသို့ ရောက်သည့် အခိုက်မှာ သာ စိတ်သက်သာရာရပါ၏။
အနည်းဆုံးတော့ စိမ့်အတွက် စကားပြောဖော်ရသည် လေ။ ဒါကြောင့်ပဲ
သည် နေ့ ယမုန့်နှင့် ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်မတိုင်မီကတည်းက ယမုန့်
အိမ်ကို စိမ့် ရောက်နေခဲ့သည် ။

ယမုန့်ဆီကို မလာခင်က နေရောင် မပွင့်တပွင့်ကိုသာ မြင်ခဲ့ရသည် ။
ကောင်းကင်ထက်တွင် တိမ်တောင်ညိုတို့ ဟိုဟိုသည် သည် ပြေးလွှား
နေသည် ကို မြင်ရသော်လည်း မိုးရွာလိမ့်မည်ဟု အပ်ကျမပ်ကျ မပြောနိုင်
ပေ။ လူကို သာမက စိတ်ကိုပါ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းစေသော မိုးရာသီကို စိ
မ့် မုန်းလှ၏။ သည် ရာသီ မြန်မြန်ကုန်ဖို့ ရာကိုသာ ဆုတောင်းမိသည် ။
ရက်အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိတော့သော မိုးနှောင်းရက်စွဲများကိုပင် တဖျ
ပ်ဖျပ် ကျော်လွှားလိုက်ချင်သည် ။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် မရပ်မနား မိုးရွာခြင်းမျိုးကို ငြီးငွေ့လှသည် လေ။
ပြီးတော့ မိုးများ သည့် ရန်ကုန်တွင် တစ်ချိန်လုံး အိမ်တံခါးများ ပိတ်
လှောင်ထားရ၍ စိုထိုင်းထိုင်းအနံ့ကို မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး မလိုချင်ပါဘဲ
ရင်းနှီးရသည် ။ ဖားဥစွဲသော အင်္ကျီတချို့နှင့် မှိုတက်နေသော ကြမ်းပြ

င်နှင့် စာအုပ်စင်ကို တွေ့ရလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ယားယံတော့သည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင် မဟုတ်လျှင်တောင် လူ့ဘာဝအရ မလိုချင်သည် များ ၊ မနှစ်သက်သည် များကို မလွဲသာ၍ လက်ခံရလျှင် စိတ်နှလုံးတွင် တော့ အနည်းဆုံး ယားကျိကျိ ဖြစ်ရသေးသည် မဟုတ်လား။

မိုးက ယမုန်အိမ်ကို ရောက်ပြီး တစ်အောင့်ကြာမှ မှုန်ရီဆိုင်ညို့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရွာတော့လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်သာ။ ထို့နောက် မိုးသားတို့ လေနှင့်အတူ ကသောကမျော ရွေ့ပါသွားကြသည်။ ။ ခက်တာက မိုးသားကင်း၍ ရုတ်ခြည်းလင်းလာသော နေရောင်။ တကယ်ပင် ကြောင်စီစီနိုင်သော အလင်းရောင်ဖြစ်သည်။ ။ တခြည်းခြည်း နေအရှိန်ဟပ်လာတော့ ချွေးကလေးပင် စို့လာသည်။ ။ မျက်စိများ လည်း ကျိန်းစပ်လာသလိုလို ထင်မိသည်။ ။

စိမ့်၏ ရှေ့တွင် အခြားသော အမျိုးသမီးလူနာတစ်ဦး ရှိသည်။ ။ စိမ့်ရောက်တော့ "မမယမုန် ထမင်းစားနေတုန်းမို့ ခဏစောင့်ပေးပါ" ဟု အိမ်အကူမိန်းကလေးတစ်ယောက်က လာပြောသည်။ ။ ယမုန်ထွက်လာတော့ "စိမ့်ရေ၊ အချိန်ရတယ်ဟုတ်လား၊ ခဏနော်" ဟု ပြုံးပြုံးဆိုကာ ရှေ့ကလူနာကို အခန်းအတွင်းသို့ အရင်ဝင်စေသည်။ ။ အခုဆိုရင် သူတို့ဝင်သွားသည် မှာ ကြာလှပပကော။ ။ အလွန်ဆုံး တစ်နာရီခွဲလောက်တော့ ရှိပြီ။

တကယ်တော့ သူတို့ က နှစ်ဦး။ ။ အသားခပ်လတ်လတ် မိန်းကလေးက လူငယ်ဆန်ဆန် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ ။ သူနှင့် အသက်သိပ်မကွာလှသော (သူ့အစ်မဟု ထင်ရသူ) ရုပ်ချင်းဆင်သည့် မိန်းကလေးက အနက်အောက်ခံမှာ ပိတောက်ခြောက်ရောင် ရခိုင်ချိတ်လုံချည်နှင့်

ဖြစ်သည်။ အတွေးကိုယ်စီနှင့်မို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်မဆက်မိကြ။ သူတို့ ကလည်း နှုတ်ဆိတ်ကြသည်။ အမြင်အားဖြင့် ပူပန်ရှုပ်ထွေးမှု သူတို့ မျက်နှာတွင် မပေါ်သမို့မည်သူက ဝေဒနာခံစားနေရသူမှန်း ရုတ်တရက် မဝေခွဲနိုင်။ ဆရာဝန်ဆီလာကြသည် ကလည်း အများအားဖြင့် လူနာအဖော် ပါတတ်မြဲပင်။ စိမ့်သာလျှင် တစ်ကိုယ်တည်း။

ပြီးခဲ့တဲ့ လက စပြီး စိမ့်အိပ်မပျော်လှသဖြင့် ယမုန့်ဆီသို့ လာပြုလျှင် လင်းသာ လိုက်ပို့ပါသေးသည်။ လိုက်ပို့သည် ဆိုတာကလည်း စိမ့်ကို ယမုန့်ဆီမှာ ထားခဲ့တာ ကိစ္စပြီးလောက်ချိန်ကျမှ ပြန်လာခေါ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ယမုန့်အိမ်မို့ စိတ်ချလက်ချရှိပုံရသည်။ ယမုန့်ဆီမှာ စိမ့်ကို အပ်ခဲ့နိုင်၍ သူလည်း သူ့အပေါင်းအသင်းတွေဆီ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သွားနိုင်သည်။ သည့်နောက် သူသည် မအားတော့သလို သူ ပါလာလျှင်လည်း စိမ့်အဖို့ မွန်းကျပ်မှု တိုးသည် မှ အပ မည်သို့မျှ ထူးခြားသော သက်ရောက်မှု မရှိသဖြင့် သူ လိုက်မပို့ခြင်းကိုပင် အပြစ်ဟု မမြင်တော့ပေ။ ကျေးဇူးပင်တင်မိသေးသည်။ စိမ့်၏ မြင်ကွင်းတွင် သူ ရှိမနေခြင်းကိုက ခပ်ကောင်းကောင်း ။

ခဏကြာတော့ လေဟပ်သဖြင့် မှန်တံခါးကို ကာထားသည့် ခန်းဆီးသည် တစ်ခဏ လှစ်ဟသွားသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်၍ မှောက်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ကလေးမကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဘေးနားက အစ်မဖြစ်သူဟု ယူဆရသူက ကျောသပ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးနေဟန်တူသည်။ သူတို့ ရှေ့တွင် ယမုန့် ထိုင်နေသည်။ ။

ယမုန့်သည် ပုံမှန်အားဖြင့် လူနာကို ခေါ်တွေ့တာ ရှားသည်။ သူ၏ ဆေးခန်းတွင် သာ လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။ ဆေးခန်းက သည့်ထက်ပို၍ လုံခြုံသည်။ အသံရော၊ မြင်ကွင်းရော၊ ပြီးတော့ လူနာအဖော်ကို မ

လိုအပ်ပါဘဲ လူနာနှင့်အတူ ဆရာဝန်ကို သီးသန့်တွေ့ဆုံရာ၌ အခန်းအတွင်းသို့ လိုက်ပါဝင်ခွင့်မပြုပေ။ ယမုန်သည် လူနာများ နှင့် ပတ်သက်လျှင် စည်းကမ်းထားသလို အင်မတန်နှုတ်လိုသည်။ ထို့ပြင် ကောင်းစွာ အချိန်ယူဆွေးနွေးသည်။ သို့တစေ အစောက ဆိုခဲ့သလို အလွန်အမင်း မလိုအပ်လှဘဲ အိမ်သို့ မခေါ်တတ်။ စိမ့်ကတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စိမ့်က ယမုန်ဆေးခန်းထက် ယမုန်အိမ်ကို အရင်ဝင်ထွက် သွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒါကလည်း မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို စတင်ခဲ့သောကြောင့်ပင်။ စိမ့်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လင်းသာထံတိုင် ပန်းချီသင်တန်းလာတက်သည့် ယမုန်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း နှစ်လိုစိတ်ရှိခဲ့သည်။ လင်းသာကလည်း လူများများ မသင်၊ တစ်တန်းဖွင့်လျှင် ငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက်သာ လက်ခံသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ယမုန်တို့ အတန်းစသည့်အပတ်တွင် အမျိုးသမီးသင်တန်းသူဟူ၍ ယမုန်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရှိသည်။ သည် လိုနှင့် ယမုန်နှင့် စိမ့်တို့ စကားပြောဖော် ဖြစ်လာသည်။

"အစ်မက ဘာလို့ ပန်းချီဆွဲတတ်ချင်တာလဲ" ဟူ၍ ခင်မင်ရင်းနှီးစတွင် စပ်စုဖူးသည်။

"မမ ယမုန်က ဆွဲတတ်ချင်တာထက် နားလည်ပြီး ခံစားတတ်ချင်တာပါ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ဒဏ်ရာရတဲ့ သူတွေကို ကုစားတဲ့ အနေရာမှာ ပန်းချီဆွဲခိုင်းတာတို့၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းတာတို့၊ ပုံပြင်ဖန်တီးခိုင်းတာတို့ နဲ့ သူတို့ ဝေဒနာကို ဖော်ထုတ်ခိုင်းတာမျိုး ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကိုယ်လည်း လေ့လာဖို့ စိတ်ဝင်စားလာရော ဆိုပါတော့"

ထိုကျတော့မှ သာ ယမုန်က ဆရာဝန်ထဲကမှ စိတ်ရောဂါကုသော

ဆရာဝန်ဖြစ်မှန်း သိရသည် ။ သို့သော် စိမ့်တို့ နှစ်ဦးအကြားတွင် သာမန် စကားဖောင်ဖွဲ့ရုံကလွဲလို့ ယမုန် အထူးပြုသော ဘာသာရပ်နှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ဆွေးနွေးစရာ မရှိခဲ့ပေ။ ကလေးပျက်ကျပြီးမှ ယမုန်ထံသို့ အလာစိပ်လာရသည် ။ ဒါတောင် ဆေးခန်းကို ရောက်ဖူးသည် က နှစ်ကြိမ်မျှသာ။ အများအားဖြင့် ယမုန်အိမ်မှာ စားစားသောက်သောက် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးတတ်သည် ။

ယမုန်တို့ အိမ်ရောက်လျှင် စိမ့်က နှုတ်နည်းသူမို့ ဟာသညာဏ်ရွှင်သော ယမုန်ပြောသမျှကို ရယ်ရင်း ပြုံးရင်း နားထောင်ရတာ များ ပါသည် ။ ယမုန်နှင့်အတူရှိနေလျှင် လွတ်လပ်သော စိတ်ကို အပြည့်အဝ မရသည့်တိုင် စိမ့်၏ ရှားပါးလှသော အပြုံးမှာ လှိုင်လှိုင်ပွင့်ဝေနေတတ်သည် ။ သို့နှင့် တိုင် ယမုန်က စိမ့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူးတဲ့ ။

ယမုန်ကိုတော့ စိမ့် အားကျပါ၏။ လူတိုင်း၏ စိတ်ဝေဒနာတွေ၊ အပူတွေ နားထောင်ရတာတောင်သူ့မှာ တစ်ပါးသူကို နှစ်သိမ့်နိုင်အောင် ဟဒယရွှင်လှသည် ကိုး။ အပူကို စုတ်ယူရသည့် အရာဝတ္ထုတွင် အပူကိန်းအောင်းခြင်း ရှိမနေသည် မှာ တော်တန်ရုံ စမ္မကြောင့် မဟုတ်လျှင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းတတ်သော စိတ်အခံ မြင့်မားသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိဖူးသည် ။ ယမုန်ကတော့ မကြာခဏ တွေ့ကြုံနေရသော ကိစ္စများ ဖြစ်သဖြင့် မထူးဆန်း မတုန်လှုပ်တော့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

သို့နှင့် အစောက မိန်းကလေးအကြောင်း အတွေးဆက်မိပြန်လေသည် ။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနှင့် ဘယ်လိုစိတ်သောကမျိုးက သူ့ကိုဖိစီးနေပါလိမ့်။ တကယ်တော့လည်း စိတ်ဝေဒနာသည် ငယ်သဖြင့်မ

ခံစားထိုက်သေး ဟူ၍ စောင့်ခိုင်းလို့ ရသည် မျိုး မဟုတ်ချေ။ အသက်ကြီးသူများ အဖို့ စိတ်ဒဏ်ရာ အနည်အနှစ်များ ကျောက်ထုသဖွယ် ဖြစ်လာရသလို ငယ်ရွယ်သူများ အဖို့ ကျတော့လည်း မာကျောသိပ်သည်းဆ နည်းပါးသေး၍ နုနယ်သော အဖူးသစ်ကို ပိုးကိုက်ခံရသည့်ပမာ ရှိတတ်သည် ဟု ယမုန်က ရှင်းပြဖူးလေသည်။ ။ သည် လိုဆို ထိုမိန်းကလေး၏ အဖြစ်သည် လည်း မခိုင်မာသော ပုံဆောင်ခဲကို မီးဟပ်ခံရသည့် ပမာမျိုးနှင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ။

စိတ်ပျံ့လွင့်လို့ သာ တွေးမိတွေးရာ တွေးရသော်လည်း စိမ့်သည် ကိုယ်ခံအားကောင်းသူ မဟုတ်ချေ။ သည် လို ဦးနှောက်ခြောက်စရာ အကြောင်းတွေ အနုစိတ် တွေးမိလျှင် ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း အသက်ရှူကျပ်လာပြန်လေသည်။ ။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုက်လာသလိုလို။ အနားတွင် ယပ်တောင်မရှိသဖြင့် ဘေးက ဂျာနယ်ကိုယူပြီး ယပ်သဖွယ် ခတ်ဖြစ်သည်။ ။ သည် တော့မှ နှလုံးချောက်ချားစရာ သတင်းကို သတိပြုမိသည်။ ။

စိမ့် ကံဆိုး၏။

၂၀၁၅ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့ ရက်စွဲနှင့် ဟိန္ဒူစတန်တိုင်းမိသတင်းစာထဲက သတင်းတစ်ပုဒ်သည် စိမ့်၏ ဝေဒနာကို ယမ်းယမ်းခါသွားအောင် တစ်ကျော့ပြန်လည် အသက်သွင်းသည်။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ သတင်းကို တုန်လှုပ်စွာဖတ်ရသည်။ ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်း၏။ သို့သော် လူတစ်ဦးသေဆုံးရ

မှုသည် အိန္ဒိယလူ့အဖွဲ့အစည်းကို လှုပ်ခတ်သွားစေနိုင်ခဲ့သည်။ ။

သတင်းခေါင်းစဉ်က "အလုံပိတ်၍ နေထိုင်ခြင်း၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း က ဖရီယာဗဒီအတွက် အဘယ်ကြောင့် ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း မဖြစ် ခဲ့သနည်း" တဲ့ ။

သတင်းစာထဲတွင် ရောင်စုံဓာတ်ပုံဖြတ်ပိုင်းလေးတွင် အစိမ်းနုရောင်စပို့ရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဖရီယာဗဒီသည် ညင်ညင်သာသာ ပြုံးနေ၏။ ဘေးနားတွင် အင်္ကျီအနက်ရောင်နှင့် ရုပ်နေသူက သူ၏ ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကာမဲလ် ဖြစ်သည်။ ။

သေချာကြည့်လျှင် ကာမဲလ်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ကို မတွေ့ရ။ နေရောင်စူးသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သလို မှုန်ကုပ်ကုပ် ရုပ်အသွင်ကို သာ မြင်ရသည်။ ။ ကာမဲလ်သည် ဖရီယာနှင့် အတူယှဉ်တွဲ ရပ်ကာ သူ့ဇနီးကို ဖက်ထားသလိုလို။ တကယ်က ဖက်ထားခြင်း မဟုတ်။ ဖရီယာ့ပခုံးပေါ်သို့ ကာမဲလ်၏ လက်ကို တင်ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ။

အများ အမြင်မှာ တော့ လိုက်ဖက်လှသည့် စုံတွဲ။ ခင်ပွန်းသည် ကလည်း အရေးပြားအထူးကု ဆရာဝန်၊ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း မေ့ဆေးဆရာဝန်၊ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး အလုပ်လုပ်သည့် All India Institute of Medical Sciences (AIIMS) ဆိုသည် က အိန္ဒိယ၏ နာမည်ကျော်ဆေးကျောင်းတစ်ခုဟု ဆိုထားသည်။ ။ သည် တော့ သူတို့ မောင်နှံဟာ နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြစုံတွဲ။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် နှစ်ဖက်သော မိဘများ ၏ အစီအမံအောက်တွင် လောကအမွန်ကောင်းချီးပေးခံရသော ကြင်ဖော်မောင်နှံအဖြစ် လူတိုင်း အားကျစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဖရီယာက လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲမှာ တုန်းကတော့ ပျော်ရွှင်ခဲ့မှာ သေချာပါသည်။ ။ အနောက်တိုင်းလိုပဲ မင်္ဂလာဆောင်ဆောင်၊ သို့မဟုတ် ဟိ

နွဲ့မလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်းပဲ ရေစင်ဘိသိက်သွန်း၍ ထိမ်းမြားသ
ည် ဖြစ်စေ အကြင်လင်မယားဟု အများက သတ်မှတ်ထားသည့်နေ့ကစ
လို့ ဖရီယာဟာ သူ့ဘဝကို ကာမဲလ်ထံသို့ အပြီးအပ်နှံဖို့ ရာ ဆုံးဖြတ်
ထားပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ခများသည် လို ကြမ္မာဆိုးကို ဘယ်မှာ ကြိုသိခဲ့
ရှာမလဲ။

စုံတွဲဓာတ်ပုံထဲတွင် ယဲ့ယဲ့မျှသာ ပြုံးနိုင်သော ဖရီယာကို စိတ်မသက်
မသာနှင့် ကြည့်မိပြန်သည် ။

သည့်နောက် အနီ၊ လိမ္မော်၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အစိမ်း အရောင်မျိုးစုံ ရော
ယှက်ထားသော မင်္ဂလာအခမ်းအနား အပြင်အဆင်၊
ရွှေချည်ငွေချည်များ နှင့် လက်လက်တောက်နေသာ ပိုးသားဆာရီဝတ်စုံ
နှင့် ပြုံးပျော်နေသည့် သတို့ သမီးလေး၊ တီးမှုတ်ကခုန်သံ တချို့နှင့် ပု
ရောဟိတ်များ ၏ ခရသင်းမှုတ်သံနှင့်အတူ လျှိုကျလာသော မင်္ဂလာပွဲ အ
ထမြောက်ကြောင်း ကျူးရင့်သံများ သည် စိမ့်၏ အနားတွင် လတ်တ
လော ဖြစ်ပျက်နေဘိသကဲ့သို့ ရုပ်လုံးကြွ လာလေသည် ။

အာရတီလင်ပန်းထဲတွင် ကုံကုမံကို သတို့ သားက လက်ဖြင့် တို့ ယူ
၍ သတို့ သမီးလေး၏ နဖူးပေါ် သုတ်လိမ်းပေးလိုက်သည့်အချိန်တွင် မ
ဟီရားဆူးရန်းမိစ္ဆာကို အောင်မြင်တော်မူသည့်အတွက် ဒူးဂါးရံမယ်
တော်ကို သျှီဝနတ်ဘုရားက မိစ္ဆာ၏ သွေးကိုယူ၍ မယ်တော်၏ နဖူးပြင်
နှင့် ဆံတော်အကြား သုတ်လိမ်းဂုဏ်ပြုသည့် ပမာနယ် သတို့ သမီးလေး
ဖရီယာခများလည်း ပီတိလှိုင်းကြွရင်တဖိုဖို ဖြစ်ရှာလိမ့်မည်။

ဪ ... သနားစရာ ဖရီယာ။

သူ့ခများ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ လိင်တူချင်းကိုသာ စုံမက်သည့် ခင်ပွ
န်းကို မည်မျှ သည်းခံ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသနည်း။ မည်မျှ ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်

ခဲ့ရသနည်း၊ မည်မျှ ဟန်ဆောင်ခဲ့ရသနည်း။ လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လအကြာတွင် ကာမဲလ်၏ အခြေအနေကို သိရှိခဲ့သတဲ့ ။ ဤသို့ သော ထိန်းချုပ်မှုအားလုံး၏ လွန်မြောက်ခြင်းကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ခြင်းတဲ့ လား။

မသေခင်လေး လူမှုကွန်ရက်ပေါ်တွင် ဖရီယာ ရေးသွားသည့် စာသည် သူ ခံစားရသမျှကို တစ်ခန်းတစ်စ လှစ်ဟပြသည် ။

"ရှင့်ရဲ့ စိတ်တိမ်းညွတ်မှုကို သိနေ၊ လက်ခံနေသည့်တိုင် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အတူရှိနေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကာမဲလ်ရယ် ... ရှင်ဟာ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပဲ"

မိဘများက စီမံသည့် အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်တာတောင် ဖရီယာခမျာ ဘုရားသခင်စုံဖက်ပေးသည့် ခင်ပွန်းသည် အမှတ်ဖြင့် သစ္စာမယွင်းဘဲ ပေါင်းသင်းနိုင်ခဲ့သည် ။ ငါးနှစ်ကျော်မျှကြာသော သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ဖရီယာဟာ ထီးတည်းနိုင်မှုကို ခါးသီးစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါလိမ့်မည် ။ ဆုပ်ကိုင်စရာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှပင် မရှိသော ဘဝပင်လယ်၏ မဟူရာညပေါင်းများ စွာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရှာမည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သော သူ့သတင်းသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အပေါင်းအသင်းများကိုပါ တုန်လှုပ်စေခဲ့သည် ။ သူတို့ ကတော့ ဖရီယာဟာ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဟု ပြောကြသည် ။ အများ ရှေ့က ဘဝနှင့်နောက်ကွယ်က လူမသိသော ဘဝနှစ်ခုသည် သွင်သွင်ကြီး ဆန့်ကျင်လျက်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလှောင်ပိတ်ခံခဲ့သည့် ဖရီယာက အခုတော့ အမှန်တကယ် လွတ်မြောက်သွားပြီတဲ့ လား။

ဖြစ်ရလေ ဖရီယာရယ်။ နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင်ရဲ့ ။

စိမ့်သည် မောရသည့်ကြားက သည် သို့သာ မချင့်မရဲ ရေရွတ်မိတော့

သည် ။ စိတ်အာရုံသည် အခြားနေရာသို့ ပို့လည်း ခဏကြာလျှင် ဖရီယာ
သတင်းဆီကိုသာ စိတ်ပြန်လည်လာသည် ။ သို့နှင့် သတင်းစာ
စာမျက်နှာကို ပြန်လည်ကြည့်မိပြန်သည် ။ မကြည့် ... မကြည့်ဟု တင်း
ထားသည့်ကြားက အာရုံသည် သည် အနားတွင် သာ တဝဲလည်လည်။

စိမ့်နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သံကြားတော့မှ သာ ထိုအကျဉ်းအကျပ်က
နေ ခေတ္တ လွတ်မြောက်ခွင့် ရတော့သည် ။

(၂)

အခန်းထဲတွင် ရှောက်လိမ္မော်ရနံ့လိုလို ယဉ်မြမြအနံ့တစ်မျိုး သင်း
နေသည်။ အခန်းထောင့်က ခုံအမြင့်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ကြွေပန်း
အိုးထဲတွင် မူ ခတ္တာပန်းတို့ တလူလူကြွားဝင့်နေသည်။ ထို့ပြင် အခန်း
ထဲတွင် ရေတံခွန်အငယ်စားလေးတစ်ခုကိုလည်း ဖန်တီးထားသေးသည်
။ ပလောက် ပလောက် ဟူသော ညင်ညင်သာသာ တသွင်သွင် စီးဆင်း
နေသည့် ရေကျသံသည် နရီမှန်လှသည်။

ရေတံခွန် စီးဆင်းရာ ချောပြောင်နေသော ကျောက်တုံးနံရံ၏ အော
က်ခြေတွင် အစစ်လား အတုလား ဟူ၍ စိမ့် မဝေခွဲတတ်သော ကြာပွင့်
တချို့။ အာရုံကြည်မွေ့စရာ ဝန်းကျင် ဖြစ်သော်လည်း လူနာ၏ ဝေဒနာ
ကို အရှင်းပျောက်သွားစေရန် ထိုအပြင်အဆင်တို့ က မစွမ်းဆောင်နိုင်
ချေ။ လေအေးစက်ဖွင့်ထားသဖြင့် လှောင်အိုက် မနေတာတောင်
စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသေးသည်။ ဒါက ယခင်တုန်းက ယမုန့်အိမ်သို့ သာမ
န်ဧည့်သည် အဖြစ် လာရသော အနေအထားနှင့် ယခုလို ဆရာဝန်နှင့်
လူနာဆိုသည့် သဘောဖြင့် တွေ့ဆုံရသော အခြေအနေ၏ ကွာခြားချက်
ဖြစ်သည်။

စိမ့်၏ စိတ်ခံစားမှုကို ရိပ်မိဟန်တူသော ယမုန့်ကမူ "စိမ့်က ကိုယ့်ကို
ယ်ကိုယ် လူနာလို့ သဘောမထားရဘူးနော်" ဟု အားပေးလေ့ ရှိသည်။

အခုလည်း ...

"အားနာလိုက်တာကွယ်၊ ရှေ့က ဧည့်သည် နဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတယ်"

ဟု အားတုံအားနာ ဆိုသည် ။

"ရပါတယ် အစ်မ၊ အစ်မ အလုပ်သဘောကို စိမ့် နားလည်ပါတယ်"

"ပိုပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ သူတို့ ကို အိမ်ခေါ်လိုက်တာ၊ အဲလိုကေ့စ်ဆိုရင် အိမ်မှာ က ပိုဆင်ပြေတယ်၊ ထိုင်ဦးနော် စိမ့်၊ သာကူကျိုထားတာရပြီ ပြောတယ်၊ စားမယ် မဟုတ်လား၊ တို့ သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

ယမုန်က သူ့ဟာသူ မေး၊ သူ့ဟာသူ ဖြေပြီး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထသွားသည် ။ အစောက မိန်းကလေး၏ အကြောင်းကိစ္စကို သိလိုသော်လည်း လူမှုရေးစည်းမျဉ်းအရ စိမ့် မစပ်စုဝံ့ပေ။ အခန်းထဲကနေ ထိုကလေးမလေး ပြန်ထွက်လာတုန်းက သူ့ကို တွေ့စကလို တုဏှိဘာဝေရုပ်သွင် မဟုတ်တော့ဘဲ အင်အားမှန်သမျှကို တစ်ကိုယ်လုံးကနေ စုပ်ယူခံထားရသလို ပျော့ဖပ်နုံးချည့်သော ရုပ်သွင်ကိုသာ မြင်ရသည် ။ စိတ်မချမ်းမြေ့လိုက်တာ။

ယမုန်ကတော့ သူ့ဟန်အတိုင်း ပုံမှန်သာ။ သူ့မျက်နှာသည် အမြဲတစေနီးပါး မိတ်ကပ်အခြယ်အသ ကင်းသည် ။ အလွန်ဆုံးမှ အရောင်ဖျော့သော နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ပြေပြေလေး ဆိုးရုံမျှသာ။ နက်မှောင်၍ ကျောလယ်လောက်အထိ ရှည်သော ဆံပင်ကို အလယ်က ခွဲကာ နောက်ဘက်တွင် စုချည်ထားသဖြင့် ဆယ်ပြားစေ့အသွင် သူ့မျက်နှာကို ရှင်းလင်းထင်းဝင်းစွာ တွေ့နိုင်သည် ။ သူ၏ မနိမ့်မမြင့်အရပ်နှင့် မပိန်မပါး ခန္ဓာကိုယ်သည် လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ငှက်မွေးတစ်စလို ပေါ့ပါးနေတတ်သ

ည် ။ ယမုန်မှာ ထူးခြားလှတာဆိုလို့ ဝင်းဝါသည့် အသားအရေတစ်ခုသာ ပြောစရာ ရှိသည် ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ တည်ငြိမ်မှုနှင့် ကျက်သရေကို သူ့ထံတွင် မြင်ရသည် ။ ခြံ၍ ကြည့်ရလျှင် ကြည့်၍ မဆိုးလှ ဆိုသည် မှ အပ ဆွဲဆောင်မှုရှိသူတစ်ဦးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာသည့် စိတ်ဓာတ်က သူ့ မျက်နှာတွင် ထင်းထင်းပြသည် ။

ဒါကလည်း ယမုန်တင် မဟုတ်။ ယမုန်တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး ၏ သွင်ပြင်မှာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာကြပုံ ထင်ရှားသည် ။ အင်္ဂလန်တွင် နေသော သူ့အစ်မနှစ်ယောက်အပါအဝင် ဆရာဝန်ညီအစ်မသုံးဖော်၏ ဓာတ်ပုံကို သည် အိမ်သို့ရောက်တိုင်း အားကျစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ရစေမိ။

"စိမ့်ကို ပြီးရင် အံ့ဩသွားမယ့် သတင်းတစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်၊ အရေးတော့ မကြီးပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်ညီမဆိုတော့ ကြိုတင်ပြောပြတာပေါ့ ။"

အခန်းအတွင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်လျှင်ဝင်လာချင်း ယမုန်က ပြုံးဟဟနှင့် ဆိုသည် ။

"ဘာလဲ ပြောပါ အစ်မရဲ့ "

"ထားပါကွာ၊ လောလောဆယ် စိမ့်အကြောင်းပဲ အရင်ပြောရအောင်၊ စိမ့်တို့ ဥရောပသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ဗီဇာရော အဆင်ပြေရဲ့လား။"

"မနေ့ကပဲ ဗီဇာရပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ စိမ့်အရင် ဗီဇာရနှင့် တာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် သူတို့ အနုပညာအလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲလုပ်တဲ့ အဖွဲ့က အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးတယ်၊ စိမ့်ကတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကိုယ့်ဘာသာ လိုက်သွားမှာ "

"ကောင်းသားပဲ စိမ့်ရဲ့ ၊ မမယမုန်လည်း စိမ့်ကို ခရီးထွက်ဖို့ ပြော သားပဲလေ၊ ဒါမှ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှာ ၊ အခုရော စိမ့် နေရထိုင်ရ တာ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ညဘက်ရော ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ရဲ့ လား"

ကလေးပျက်ကျခါစက ညစဉ်ညတိုင်း ကလေးငိုသံတွေ နားထဲမှာ စိ စိညံပြီး အိပ်နေရင်း လန့်နိုးရသည့် အဖြစ်အား ယမုန်ကို စိမ့် ပြောပြဖူး သည် ။ သို့သော် ထိုအသံများကို မကြားရပြန်တော့ဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပ တ်လောက်ကစပြီး ဘွားဘွားကို စိမ့်အနားတွင် ပြန်မြင်နေရသည် ။

စိမ့် လှဲနေလျှင် ဘွားဘွားသည် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်နေသည် ။ စိမ့် ထိုင်နေလျှင်လည်း ဘွားဘွားက မျက်စောင်းထိုးနေရာလောက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ လင်းသာ ပန်းချီဆွဲရန်အတွက် ထိုင်ပြီး အတွေးပွားရာ ပက်လ က်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘွားဘွားကို တွေ့ရသည် ။ ရပ်နေလျှင် တောင်မှ စိမ့်နောက်ကျောဘက်ကနေ ဘွားဘွားက ကြည့်နေသလိုလို။

အဘယ်ကြောင့် စိမ့်အနားသို့ ဘွားဘွား သည် လို ပြန်ရောက်လာရ သည် ကို သိသည် ။

ဆုံးမစကားပြောဖို့ ပင်၊ စိမ့်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ပင်၊ အထူးသဖြင့် စိမ့် ရုန်းကန်နေပြီ၊ လွတ်မြောက်ရာကို ရှာနေပြီဆိုသည် ကို သိနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည် ။

လင်းသာသည် ဘယ်တုန်းကမှ စိမ့်ကို နားမလည်၊ ပြီးတော့ မညှာ တာဟု ပင် ထင်မိသည် ။ ကလေးပျက်ကျထားသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ စိ တ်သောကကို မျှမယူခဲ့ပေ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၏။ စိမ့်ဟာ ဘွားဘွား၏ စကားကို နားထောင်ရန် လင်းသာ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောရ န်အတွက်သာ လူဖြစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ သည် အကြောင်းတွေကို သူ တစ်ပါးနားလည်အောင် စိမ့် မပြောပြတတ်ပါ။ ပြောပြဖို့ ပင် ပင်ပန်းလှ

န်းလှသည် ။

"အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားပါတယ် အစ်မရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုရက်ပိုင်း ခဏခဏ ခေါင်းကိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆီးစပ်နဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း အောင့်သလိုလိုပဲ မောလည်း မောတယ်"

"ခေါင်းကိုက်တာက စိမ့် အိပ်မပျော်တာကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ စိမ့်ဟာ အတွေးများ ပုံပဲ၊ ထားပါလေ၊ တို့ ဆေးပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ဆီးစပ်နဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောင့်တာက ဘယ်လိုမျိုး ပုံစံလဲ၊ ပုံမှန်က သန္ဓေသားကို ခြစ်ချလိုက်ပြီဆိုရင် ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ၊ ဒီလောက်ကြီး ရက်ကြာကြာ နာမနေနိုင်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်လောက တို့ ကို ပြောတော့ မောနေတယ်ဆိုတာပဲပါတယ်၊ အောင့်တာက ဒီရက်ပိုင်းကျမှ အောင့်လာတာလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီရက်ပိုင်းမှ ဖြစ်တာပါ"

"ဒါဖြင့် ... ပြီးရင် မမယမုန် စိမ့်ကို စမ်းကြည့်မယ်လေ၊ လိုအပ်ရင် ဟိုကို မသွားခင်မှာ ဆေးစစ်သွားဖို့ တို့ ရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ တစ်ခုက စိမ့်ဟာ ကလေးအပေါ် စွဲလမ်းစိတ်ကြောင့်၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြားသော ပြင်ပက အကြောင်းအရာတွေအပေါ် ပူပန်သောက ရောက်နေတာကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာလား ဆိုတာလည်း ကြည့်ရဦးမယ်"

ယမုန်စကားဆုံးတော့ စိမ့် မျက်လွှာချမိသည် ။ မြဲစိစိသူ့ဟန်အတိုင်း တွင်းနက်ထဲသို့သာ ပြန်ပြေးဝင်ရန် ကြံနေသည် ။

ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ အဲဒါ ကလေးအတွက် ဝေဒနာ အကင်းမသေသေးတဲ စိမ့်ကို နောက်ထပ် ဘီလူးအစီးခံရပြီးမှ ၊ ပြီးတော့ ဘွားဘွား စိမ့်ဆီ ပြန်ရောက် လာပြီးမှ ဖြစ်လာရတာပါ၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ က တစ္ဆေ၊ သရဲ၊ ဘီလူးသဘက်၊ ဖုတ် မကောင်းဆိုးဝါး၊ အို ... ညှစ်

ထေးပြီး လောကမှာ မရှိသင့်တဲ့ လူတွေ။

စိမ့်သည် စိတ်ရှိသလို အော်ဟစ် ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်သည် ။

သို့သော် ခံစားချက်မှန်သမျှ အပြင်သို့ အန်ထွက် ကျလာဖို့ ရာအတွက် အလွှာအထပ်ထပ်ကို ဖြတ်သန်းရသည် ။ ထိုအလွှာများက စကားလုံးများကို ဆန်ခါနှင့် တိုက်ချသလို စစ်ချယူသည် ။ အဆုံးမတော့ အကြောင်းအရာ ပေါများ သော်လည်း စကားလုံးရှားပါးသဖြင့် မျိုချလိုက်ရသော အစိုင်အခဲများ သည် စိမ့်ကိုသာ ဥပဒ်ဖြစ်စေတော့သည် ။

စိမ့်က ပျော်စေချင်၍ ပေလော မသိ၊ ယမုန်က ဥရောပခရီးအကြောင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသည် ။

မကြာမီ ဆောင်းဦးကျတော့မည်ဖြစ်၍ အနွေးထည်အလုံအလောက် ယူသွားရန်၊ ပန်းချီပြတိုက်တွေ သွားရန် အကြံပေးသည် ။

ပြီးတော့ စိမ့် ပြန်ရောက်လျှင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးမည်တဲ့ ။ ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုတာ စိတ်ဖိစီးမှု ရှိရင်လည်း ဖြစ်တတ်သတဲ့ ။ ဆရာဝန်နှင့် လူနာဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိသင့်သည် ဟု ဆိုလာတော့ စိမ့် မနေသာတော့။

"ခုနက သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရတုန်းက အောင့်လာပြန်တယ် အစ်မ"

ဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သည် မျှလောက်ကိုသာ ပြောပြနိုင်သည် ။

ကျန်တာ ယမုန် သူ့ဘာသာ ဆက်ပြီး စူးစမ်းပါစေ။

"ဘာသတင်းလဲ စိမ့်"

"ဟိန္ဒူစတန်တိုင်းမ်မှာ ပါတဲ့ သတင်းလေ၊ နယူးဒေလီက ဒေါက်တာ ဖရီယာဗဒီ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတဲ့ အမှု"

"ဪ ... စိမ့်လည်း အဲဒီအကြောင်း စိတ်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ အဲဒီကေ့စ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ တို့ လည်း လက်လှမ်းမီသမျှ သတင်းတွေ စုထားတာ၊ အခု မမယမုန် ပြုစုနေတဲ့ Mental disorders and sexualities ဆိုတဲ့ ကျမ်းနဲ့ နည်းနည်းသက်ဆိုင်တယ်လေ၊ မြန်မာလို ဆိုရင်တော့ လိင်စိတ်နှင့် စိတ်ကျန်းမာရေး ပြဿနာများ လို့ ဘာသာပြန်ရမလားပဲ၊ ခဏနော်၊ စိမ့် စိတ်ဝင်စားရင် ပြရဦးမယ်"

အံ့ဆွဲထဲက ထုတ်ယူလိုက်သော ဖိုင်ထဲတွင် ဖရီယာ့အကြောင်း သတင်းအတိုအစများ ၊ ဓာတ်ပုံများ စုစည်းထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှီးဖြတ်ရာတွင် ဖရီယာ အသုံးပြုခဲ့သော သက်သေခံဓားပုံလည်း ပါသည် ။

ဖရီယာ၏ အမှုတွင် အဓိက တာဝန်ရှိသူက ဖရီယာကိုယ်တိုင်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ခင်ပွန်း ကာမဲလ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ထောင်ရေးတွင် တင်းကျပ်သော စံများ နှင့် ရစ်ပတ်ထုံးနှောင်ထားသော အိန္ဒိယလူ့အဖွဲ့အစည်းကြောင့်ပေလား ယမုန်က တွေးတွေးဆဆ မေးခွန်းထုတ်သည် ။ စိမ့်ကတော့ နားထောင်သူ သက်သက်မျှသာ။

"ဖရီယာ မသေခင် ရေးခဲ့တဲ့ စာထဲမှာ ကာမဲလ်က ခန်းဝင်ကြေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို နှိပ်စက်ခဲ့တယ်လို့ ပါတယ်၊ တကယ်တော့ နှိပ်စက်ဖို့ အကြောင်းရှာခဲ့တယ် ဆိုရမှာ ပဲ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း အမှုဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ရဲတွေက သူ့ယောက်ျားကို ခန်းဝင်ကြေးအတွက် သေဆုံးရတဲ့ ပုဒ်

မနဲ့ ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်တဲ့ ၊ အိန္ဒိယမှာ တော့ ထင်မြင်ချက်က မျိုးစုံပေါ့ကွယ် ၊ စိတ်မကောင်းစရာက ဖရီယာကို သူ့ဆန္ဒ မပြည့်ခဲ့တဲ့ အပေါ် တချို့က ဟစ္စတီးရီးယားလို့ လည်း အမည်တပ်ပြီး လှောင်ကြသေးတာ"

"ဘာရယ်၊ ဘယ်လိုရယ်"

စိမ့်က ထပ်ဆင့်မေးတော့ "ဟစ္စတီးရီးယား" တဲ့ ။ အဖြေသည် ရှင်း ၏။

"ထူးထူးရေ" ဆိုပြီး မြည်တလျက် ငိုကြွေးခဲ့ရသော ဆောင်းအိပ်မက် ကို ပြန်လည် သတိရမိသည် ။

စိမ့်က "ထူးထူးရေ" ဟု ခေါ်သည် ။ ထူးထူးက စိမ့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးမှ စက်ဘီးကို အားကုန်နင်းကာ စိမ့်နှင့် ဝေးရာကို ပြေးသည် ။

အိပ်မက်ထဲတွင် မှောင်နေသည် ။ သို့ပေမဲ့ ထူးထူး စက်ဘီးစီးသွားသည့် မြင်ကွင်းသည် စိမ်းစိုသော တောင်ခါးပန်းလေးတွင် ဖြစ်သည် ဟု အိပ်မက်ထဲမှာ ပင် စိမ့်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောပြနေမိသည် ။ အိပ်မက်ထဲမှာ သာ တဝံ့သော ထူးထူးကို အိပ်မက်ထဲမှာ သာ တရင်း ငိုကာ ထိုမျှနှင့် သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည် ။

ထူးထူးနှင့်အကြောင်း အန်တီသီသီတို့ ကြားစဉ်က စိမ့် နားမရဲသော စကားလုံးဖြင့် စိမ့်ကို လှောင်ပြောင်ခဲ့ကြဖူးသည် ။ ပြီးတော့ စိမ့်ကို ရောဂါသည် လေးပါတဲ့ လေ။

"အစ်မ၊ အစ်မ ပြောတဲ့ ဟစ္စတီးရီးယားက ရောဂါလားဟင်"

"အင်း ... ရောဂါထဲမှာ ပါတယ်၊ မြန်မာလို စိမ့် သိတယ် မဟုတ်လား ၊ မမယမုန် ပြောရမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ ၊ အစကတော့ ရမ္မက်အလိုဆန္ဒ

မပြည့်ဝတာကနေ ဖြစ်တဲ့ စိတ်ရောဂါလို့ သတ်မှတ်ကြပေမဲ့ အခုနောက် ပိုင်းမှာ တော့ ဒီထက်မက ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာမှုတွေ ရှိ လာတယ်။ တကယ်တော့အဲဒီ ရောဂါက အမျိုးသမီးမှာ တင် ဖြစ်တာ မ ဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ သာ သက်ဆိုင်တဲ့ ရောဂါလို့ ထင် အောင် ပုံစံသွင်းလာခဲ့ကြတာ။"

ယမုန် ရှင်းပြသည့်အကြောင်းအရာများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားမလည်လှပါ။ သို့ပေမဲ့ ထိုအရာသည် ရောဂါဖြစ်နေသည် ထားဦး၊ လူ့ဝန်းကျင် အထူးသဖြင့် ယဉ်ကျေးသော လူ့ဝန်းကျင်တွင် ဒီရောဂါကို အကြောင်းပြပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့သင့်ပါရဲ့ လား။

"အဲဒီ ရောဂါက ကုလို့ ရလား ဟင် အစ်မ"

"စိမ့်ကလည်း ကွယ်၊ ရတာပေါ့၊ ရောဂါက ကုလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကျဉ်းချထားတာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပြန်လှောင်ပိတ်ပြီး လွတ်မြောက်ခွင့် မပေးတာကကျတော့ ကုရတာ ကြာရှည်တယ်။ ဥပမာကွာ၊ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဓမ္မအကျင့်ခံရသူတွေရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကို ကုစားတဲ့ အခါ အဲဒီလို သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အကျဉ်းချထားတဲ့ စိတ်ကနေ လွန်မြောက်အောင် ကြိုးစားရတာ အတော်လေး အချိန်ယူရတယ်။"

ယမုန်စကားနှင့် ဆိုင်၊ မဆိုင် မသေချာပေမဲ့ အစောက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာနုနုလေးကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။ ။

စိမ့်ရောဂါကရော ဘာတဲ့ လဲ။

အမေ ထားသွားခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းရခြင်းလား၊ အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ်မှာ ကျော်ကျော်ကြောင့် ဘဝလုံခြုံခဲ့ရခြင်းလား၊ ဘွားဘွား၏ ဆုံးမစကားများကြောင့် ပိတ်လှောင်ခဲ့ရခြင်းလား၊ ဒါမှ မဟုတ် လင်း

သာကြောင့် အနာဂတ် ပျောက်ဆုံးရခြင်းလား၊ ထူးထူးနှင့် ဝေးရခြင်းကြောင့် စိတ္တဇပိုသည်းခဲ့ခြင်းလား၊ အန်တီသီသီတို့ သားအမိ တစ်တွေကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် ကင်းမဲ့ရခြင်းလား၊ အို ... ဘာမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

"ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကောဆိုတာ အမှန်ပဲ စိမ့်ရဲ့ ၊ စိတ်ရောဂါဆိုတာ တကယ်က ရှက်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ မမယမုန်မှာ လည်း ရှိနိုင်တာပဲ၊ နောက်တစ်ခုက လူ့အဖွဲ့အစည်းက သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းဘောင်ထဲမှာ နေရတဲ့ စိတ်ဝေဒနာကျတော့ ပြောထွက်ဖို့ ပိုပြီး မလွယ်ကြဘူး၊ ဒါဟာ ပိုပြီး ဖိစီးမှု ဖြစ်လာစေတယ်၊ စိမ့်ဖြစ်ဖြစ်၊ စိမ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် စောစောစီးစီး ကုသမှု ယူသင့်တယ်၊ ငယ်သေးတဲ့ အရွယ်ဆိုတာ လောကမှာ ပျော်ထိုက်ပါသေး တယ်လေ"

ယမုန်စကားကြောင့် ယမုန်ဟာ စိမ့်အခြေအေနကို တစ်စွန်းတစ်စများ သိနေပြီလားဟု စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်ရသေးသည် ။ ခရီးက ပြန်လာလျှင်တော့ ယမုန်နှင့် ထပ်တွေ့ဦးမှ ပါဟု တေးထားလိုက် သည် ။

"ဒါနဲ့ ခုနက အစ်မပြောတဲ့ အံ့ဩစရာသတင်းက ဘာလဲဟင်"

ထိုအခါ ယမုန်မျက်နှာသည် ရှက်ပြုံးနှင့် အနည်းငယ် နီမြန်းသွားသ ည် ။

"တို့ လက်ထပ်တော့မယ်"

"ဟယ် ... တကယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ များ လဲ အစ်မရယ်"

ယမုန်ကို ရည်းစားသနံ မပြောနှင့် အမျိုးသားမိတ်ဆွေနှင့် တွဲသွား

တွဲလာတောင် မမြင်ခဲ့ရဖူးတာမို့ ထိုမင်္ဂလာသတင်းသည် စိမ့်ကို အမှန်ပင် အံ့ဩစေခဲ့ပါသည်။ ။

"ဖိတ်စာဝေတော့ စိမ့် သိလိမ့်မပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် လူတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာဝန်အချင်းချင်းနဲ့ သာ လက်ဆက်စေလိုတဲ့ တို့အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ သဘောမတူဘူးပေါ့ဟာ၊ ဒီတော့ စိမ့်ခရီးက ပြန်လာတဲ့ အချိန်ကျရင် တို့ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ရှိဖို့ မသေချာဘူး။"

"စိမ့်ရေ ... မမယမုန် အများကြီး ရုန်းရဦးမယ် သိလား၊ ဒါပေမဲ့ တို့တော့ ကိုယ့်စိတ်ပျော်တာ ကိုယ်လုပ်မှာ ပဲ၊ ဘယ်အချိန်သေမလဲ မသိနိုင်တဲ့ လူ့ဘဝတိုတိုလေးမှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာပဲ နေချင်တယ်ကွယ်"

"ဒါပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကိုယ်ပျော်တာ ကိုယ်လုပ်ခွင့်ရှိရမယ်၊ ဒါပေါ့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့လေ"

ယမုန်စကားကို လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံမိသည်။ ။ ထို့အတူ မကြာမီ သွားမည့်ဥရောပခရီးစဉ်အတွက် ဘယ်သောအခါမှ နောင်တရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အတွေးနှင့်သူ စိမ့်မျက်နှာလေး အနည်းငယ်ကြည်လင် လာလေသည်။ ။

သို့သော် မကြာပါ။

အိမ်အပြင်ဘက်က ခွေးဟောင်သံတချို့ကြောင့် ကြည်လင်မှုလေး လွင့်ပျောက်ရပြန်လေသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်၍ ထိုခွေးလေး ခွေးလွင့်များကို မနှစ်လိုစွာ လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာ ပင် ယမုန်က စိမ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို စမ်းသပ်ရန်အတွက် ခုတင်ပေါ်တွင် ခဏလှဲရန် ပြောလိုက်သည် ကိုကြားလိုက်ရသည်။ ။

